

הַכְּבוֹד וְהַכְבוֹד לְרַבֵּינוּ אֲבוֹתֵינוּ

סֵפֶר

זֶהָר הַקְּדוֹשׁ

עִם בְּאוֹר
הַתְּהוֹר וְהַכְּבוֹד

עֵדֶיךָ יְקָרֵיךָ מִן שְׁמַיָא נְהִיִּיךָ

כִּי לֹא רִשְׁתָּ לְכַפֵּי אֲדֹנָיִךָ

מֵאִמֵּר לְפִרְשֵׁת שְׁמִינִי

בהוצאת ישיבת "אביר יעקב"
מוסדות "אור מאיר שמחה" נהריה
על שם נ"ק אדמו"ר רבי מאיר אביחצירא זי"ע

מְדוּרַת קָרֵן מַלְלֵי בְּרַכָּה

חשיבות לימוד התורה בקול

רבי יהודה ורבי יצחק הוו אזלי בארְחא מבי מרוניא לצפורי, והוה רביא חד שכיח בגוון (ס"א לגביהו), בחמרא בקינטא דדובשא, אמר רבי יהודה, נימא מלה דאורייתא וניזיל.

פתח רבי יצחק ואמר, 'וחכך פנין הטוב הולך לדודי למישרים' וגו' (שיה"ש צ"ז), 'וחכך פנין הטוב', דא יינא דאורייתא, דאיהו טב, דהא יינא אחרא לא איהו טב.

הפְתַר וְחִכְבּוּד

מאמר זה סובב סביב ביאור הכתוב (שיה"ש צ"ז) 'וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים'. כאשר בתחילה יבואר על פי ענין יינה של תורה, ויפליג במעלתו וגודל שכר המרוה עצמו מיינה של תורה. אחר כך יבואר על פי ענין לימוד התורה בקול, שבוה יבואר גודל ענינו ורוב השכר. לאחר מכן יבואר הפסוק על ידי נער אחד על פי סוד, בענין שפע הבא מזוער אנפין למלכות כדי לעוררה ליחוד. ולאחר שישווחו התנאים עם הנער, יאמר להם פירושו של אביו על הפסוק (בראשית א טא) 'ויברא אלהים את התנינים הגדולים' גוי בענינים שפועלת הבינה.

תחילה פותח רבי יצחק לספר בשבח התורה.

פְתַח רְבִי יִצְחָק וְאָמַר לְבָאֵר אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה (שיה"ש צ"ז) 'וְחִכְךָ פְּנִין הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים דּוֹבֵב שְׁפֵתַי לְשָׁנִים' וְגו', ומפרש, 'וחכך פנין הטוב', דא יינא דאורייתא - זהו יינה של תורה. והראיה שהכוונה ליינה של תורה, דאיהו טב - שהרי רק הוא טוב, דהא יינא אחרא לא איהו טב - שהרי יין אחר שהוא יינה של

רבי יהודה ורבי יצחק הוו אזלי בארְחא - היו הולכים בדרך מבי מרוניא - מכפר מרון לצפורי, והוה רביא חד שכיח בגוון* - והיה נער אחד נמצא בתוכם, שהלך בחמרא בקינטא דדובשא* - עם חמור הטעון במשאוי של דבש, אמר לו רבי יהודה לרבי יצחק, נימא מלה דאורייתא וניזיל - נאמר דבר תורה וכך נלך בדרך.

מקורות וציטוטים

להלן (טז), וכן ביארו כאן בדמשק אליעזר ובביאורי הוזהר [לאדמו"ר האמצעי מליובאוויטש ז"ל]. ובמקום אחר ביאר הרמ"ק (ח"ב משפטים קד) כי הכוונה לעסק התורה הנגלה והנסתר, וכן משמע דעתו כאן. [ראה רד"ק (שינה נה א) שכתב: נמשלה תורה לין, מה יין משמח הלב כמו שנאמר (תהלים קד טו) 'וין ישמח לבב אנוש' אף דברי תורה כן, שנאמר (שם יט ט) 'פקודי ה' ישרים משמחי לב'].

א. בדפו"ר: 'וְתוֹהוּ רְבִיָּא חַד שְׁכִיחַ לְגַבְיָהּ. והרמ"ק גרים כדלפנינו.
ב. הרמ"ק גרים 'בְּחַמְרָא בְּקִינְטָא דְּדוֹבְשָׂא.
ג. הרמ"ק.

ד. בבואר ענין 'יינה של תורה' רבו הפירושים. לפעמים מבואר שהכוונה לתורה שבעל פה (עי' זוהר ח"א וחי רמ. וביעיא מהימנא לעיל צו לג: והלן עבק קטא), ולפעמים מבואר כי הכוונה לתורה שבכתב (עי' ע"ז לה). ויש שהוא מתפרש על סודות התורה (עי' רעיא מהימנא

**וַיִּנָּא דְאוֹרֵייתָא טַב לְכֻלָּא, טַב לְעֻלְמָא דָא, וְטַב לְעֻלְמָא דְאַתִּי.
 וְדָא, הוּא יֵינָא דְיִנְחָא לִיהּ לְקוּדְשָא בְּרִיךְ הוּא וְתִיר מְכֻלָּא.
 וּבְזִכּוֹ דָא, מָאן דְמָרְוּ מֵיֵינָא דְאוֹרֵייתָא, יִתְעַר לְעֻלְמָא דְאַתִּי, וְיִזְכּוּ
 לְאַחֵיָא בְּד יוֹקִים קוּדְשָא בְּרִיךְ הוּא לְצַדִּיקֵיָא.**

הַפְתָּר וְהַפְּכֻד

הסטרא אחרא אינו טוב, הרי שהכוונה ליינה של תורה.

ומבאר הטעם למה נקרא יינה של תורה 'יין טוב'.

וַיִּנָּא דְאוֹרֵייתָא טַב לְכֻלָּא - ויינה של תורה הוא טוב לכל, כי הוא **טַב לְעֻלְמָא דָא -** טוב לעולם הזה, **וְטַב לְעֻלְמָא דְאַתִּי -** וטוב לעולם הבא. **וְדָא -** ויינה של תורה, הוא יינא דְיִנְחָא לִיהּ **לְקוּדְשָא בְּרִיךְ הוּא יִתִיר מְכֻלָּא -** הוא היין שהקדוש ברוך הוא חפץ ומתענג בו כביכול יותר מן הכל! וזהו מה שממשיך הכתוב לומר 'וחכך כיינ הטוב הולך לדודי למישרים', כי יינה של תורה מיושר ביותר אצל הקדוש ברוך הוא.^א

הקב"ה חפץ ביינה של תורה יותר מן הכל

ועתה מבאר לפי זה את המשך הפסוק 'דובב שפתי ישנים'.

וּבְזִכּוֹ דָא - ובזכות זו, שהיא העסק ביינה של תורה החביב ביותר אצל הקדוש ברוך הוא, לכן **מָאן דְמָרְוּ מֵיֵינָא דְאוֹרֵייתָא -** מי שמרוא את חכמו מיינה של תורה, שזהו 'וחכך כיינ הטוב',^ב **יִתְעַר לְעֻלְמָא דְאַתִּי -** יתעורר לעולם הבא בעת תחיית המתים, ולא יהיה מאלו שאינם זוכים לקום לתחיה. ולא זו בלבד, אלא **וְיִזְכּוּ לְאַחֵיָא בְּד יוֹקִים קוּדְשָא בְּרִיךְ הוּא לְצַדִּיקֵיָא -** ויזכה לחיות חיי עולם כאשר יקים הקדוש ברוך הוא את הצדיקים לתחיה, ולא יהיה כאלו שלאחר שיקומו לתחיה שוב ימותו.^ג וזהו מה שכתוב 'דובב שפתי ישנים', כי הישנים שהם המתים

העוסק בתורה יקים לתחיה ויחיה חיי עולם

מְקוּרֹת וְצִוּוִּים

בעידנא דלא עסיק בה (סוטה כא). ו'עלמא דאתי', היא הבינה, כי על ידי שעשועי גילוי סודות התורה [-לשיטתו, כנ"ל (הערה ד)] נמתקים כל הדינים. **ובוהור** חי ביאר, כי על ידי בירורי הניצוצין והמתקתן שנעשו על ידי עסק התורה, נשפע עושר ושמחה והרחבת הדעת לצדיקים בעולם הזה. ובעולם הבא נתנים הצדיקים מביוריו הניצוצין שנעשו על ידי עסק התורה, יעוין שם. **ז. ע"פ** ביאורי זוהר. **ח. הרמ"ק.** **ט. מקדש מלך.** **י. בוהור** חי ביאר: 'ומאן דמרורי' - כשכור 'מיינא דאורייתא', באהבתה תשגה תמיד. **י. בוהור** חי גורס 'פד יוקים קוּדְשָא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל'. וכתב: כי כל ישראל יקימו בתחיה, כי כל העוסק בתורה או מקיים התורה יקימו וחייו. **יא. הרמ"ק**, וז"ל: 'ובזכו דא' וכו', היינו 'דובב שפתי' וכו', ומפני שיהיו שתי כתות, כת אחת לא יחיו כלל, לזה אמר 'יתער לעלמא דאתי'. כת אחרת שיקימו יהיו לחרפות [ראה דניאל יב ב]: 'ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם', לזה אמר 'יזכה לאחייא' וכו', דהיינו חיי עולם.

ה. ע"פ הסולם. **והרמ"ק** ביאר, כי 'יינא אחרא' היינו יין גשמי. ומבאר, כי זוהר מדייק כי לכאורה היה די אם אמר 'כיינ', ומדוע אמר 'כיינ הטוב', והוא תמה וכי אמר 'יין הטוב', דהא יינא אחרא לאו איהו טב - כי יין גשמי מגונה הוא, הרי לא יתכן לומר כך, כי אם כן לא היה נמשל דבר טוב לדבר מגונה. אלא על כרחך אין הכוונה לומר שהוא אינו מגונה, אלא כונת הכתוב ללמד שיש בו הרבה טובות ונפלאות, וכמו שהולך ומבאר. **ובביאורי** זוהר ביאר על פי דרכו כי 'יינא דאורייתא' הוא סודות התורה, כי בחינת יין היא שורש הגבורות, אך יין סתם הוא בחינת בינה שממנה מתעוררות גבורות קשות שיש בהן אחיזת החיצונים, וזהו 'יינא אחרא דלאו איהו טב'. אבל 'יינא דאורייתא', היא בחינת חכמה של אריך אנפין [-הבחינה התחונתה שבכתר] הנקראת 'חכמה סתימארא' ששרשה בגבורה של עתיק יומין [-הבחינה העליונה שבכתר], שאין שם שום אחיזת החיצונים, ולכן היא בחינת 'יין טוב'. **ו. ע"פ** הרמ"ק, וז"ל: 'טב לכולא', כל הנמצאים שמחים בו. נמצאות נגלות דהיינו 'עלמא דא', שכולם נהנים מהתורה. ונמצאות נעלמות דהיינו 'עלמא דאתי'. **ובביאורי** זוהר ביאר, כי 'עלמא דא' היא המלכות, והיינו כי התורה פועלת טובה יותר מוכל, שהרי היא מנגא ומצלא גם

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, 'דוֹבֵב שְׁפַתֵי יְשׁוּנִים' (שם), הָא תְּנִינָן, דְּאִפִּילוּ בְּהָהוּא עֲלָמָא יִזְבִּי לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא, תְּרָא הוּא דְכָתִיב 'דוֹבֵב שְׁפַתֵי יְשׁוּנִים'.

אָמַר הַהוּא רַבִּינָא, אִי כְּתִיב 'וְחִפְּךָ מִיַּיִן הַטּוֹב', הַיּוֹנָא אָמַרֵי הָבֵנּוּ, אָבְל 'פְּיִין הַטּוֹב' כְּתִיב, וְלֹא 'מִיַּיִן'. אֲשַׁנְחוּ בֵּיהּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִי אֵימָא מִיֶּלְךָ, דְּשִׁפִּיר קָא אֲמַרְתָּ.

הַבְּתֵר וְהַבְּכּוֹד

יקומו לתחיה ויחזרו שפתותיהם להיות דובבות.²

רבי יהודה מפרש את הכתוב 'דובב שפתי ישנים' גם על הזמן שהם עדיין מתים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לרבי יצחק לפרש את המשך הפסוק (שם) **'דוֹבֵב שְׁפַתֵי יְשׁוּנִים'** בדרך אחרת. **הָא תְּנִינָן** - הרי למדנו, **דְּאִפִּילוּ בְּהָהוּא עֲלָמָא יִזְבִּי לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא** - שגם בעולם ההוא, דהיינו בקבר, יזכה לעסוק בתורה מי שהרווה את עצמו מיינה של תורה בימי חייו בעולם הזה, **הָדָא הוּא דְכָתִיב** - זהו שנאמר **'דוֹבֵב שְׁפַתֵי יְשׁוּנִים'**, כי גם כאשר הם 'ישנים' שהם המתים, דובבות שפתותיהם בקבר בדברי תורה.³

מי שעסק בתורה בחייו יזכה גם ללמוד גם בקבר

לאחר שפירש רבי יצחק את הפסוק 'וחכך כיון הטוב', מקשה הנער על דברי רבי יצחק.

אָמַר הַהוּא רַבִּינָא - הנער שהלך עמהם, קושיית הנער על דברי רבי יצחק בפירוש להקשות על דברי רבי יצחק

הפסוק 'וחכך כיון הטוב', **אִי כְּתִיב** - אם היה כתוב **'וְחִפְּךָ מִיַּיִן הַטּוֹב'**, **הַיּוֹנָא אָמַרֵי הָבֵנּוּ** - הייתי מפרש כמו שאמר רבי יצחק, שהוא מרוה את חכו 'מייין הטוב' שהוא יינה של תורה, **אָבְל** באמת **'פְּיִין הַטּוֹב' כְּתִיב, וְלֹא** כתוב **'מִיַּיִן הַטּוֹב'**.⁴ **אֲשַׁנְחוּ בֵּיהּ** - השגיחו התנאים בנער, כלומר הבינו מדבריו שיש באמתחתו פירוש אחר על הפסוק, **אָמַר רַבִּי יְהוּדָה** לנער, **בְּרִי אֵימָא מִיֶּלְךָ** - בני אמור את מה שיש לך לומר בפירוש הכתוב, **דְּשִׁפִּיר קָא אֲמַרְתָּ** - שהרי טוב הקשית בפסוק.

מקורות וציטוטים

יב. מקדש מלך.

והרמ"ק ביאר, שהכתוב 'דובב שפתי ישנים' נדרש רק לזה ששפתותיו דובבות בקבר, וכמו שהולך ומפרש. אלא שלמדים קל וחומר, מאחר ואפילו בקבר דובבות שפתותיו, כל שכן שלאחר שיקום לתחיה ויחיה חיי עולם.

וראה מה שאמרו בגמרא (כתובות קא:); 'כי טל אורות טלין וארץ פראים תפיל' (ישעיה כו ט), כל המשתמש באור תורה, אור תורה מחייהו. וכל שאין משתמש באור תורה, אין אור תורה מחייהו. יג. הרמ"ק, מקדש מלך ודמשק אליעזר.

ובמקדש מלך ביאר, מדוע נקרא הקבר שבעולם הזה 'ההוא עלמא', וז"ל: ורבי יהודה מפרש דאפילו בעולם הזה דובבות שפתותיו בקבר כמאמר רבותינו ז"ל, ונקט 'בההוא עלמא', לפי שרבי יצחק קאי אומן התחיה, לכך אמר לו אפילו 'בההוא עלמא' שהוא עולם הזה, שנקרא כך לגבי עולם התחיה שבה עסיק רבי יצחק.

וראה בגמרא (יבמות צו). שאמרו: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון

בן יוחי, כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר. אמר רבי יצחק בן זעירא, ואיתמיא שמעון נזירא, מאי קראה, 'וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים', ככומר של ענבים, מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה, שפתותיהם דובבות בקבר.

ובביאורי הוזהר ביאר בדרך אחרת, כי רבי חולק על רבי יוסי, ולדעתו אין הפסוק מדבר רק מן המחדש חידושים בסתרי תורה, כמו שרצה רבי יצחק לומר, אלא כל מי שמוציא בשפתיו דברי תורה בעולם הזה, יזכה ללמוד תורה גם בעולם הבא, יעוין שם. [ראה כעין זה בשולחן ערוך הרב (יו"ד הלכות תלמוד תורה פ"ט), שכתבו: יש לאדם לעסוק בכל התורה, גם בדברים שלא יוכל להבין, ולעתידי לבא יזכה להבין ולהשיג כל התורה שעסק בה בעולם הזה, ולא השיגה מקוצר דעתו].

יד. מקדש מלך.

אָמַר, אֲנִי שָׁמַעְנָא, דְּמֵאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוֹרֵייתָא וְדַבֵּיק בָּהּ, וְהָיָא מַלְּחָ דְּאוֹרֵייתָא אֲשַׁתְּמַע בְּפּוּמִיָּה, וְלֹא לְחִישׁ לָהּ בְּלְחִישׁוֹ, אֶלְא אָרִים קְלִיָּה בָּהּ, דְּאוֹרֵייתָא הָכִי בַּעֲנָא לְאַרְמָא קְלָא, דְּכַתִּיב (משלי א כא) 'בְּרֹאשׁ הוֹמִיּוֹת תִּקְרָא', לְאַרְמָא רָנָה דְּאוֹרֵייתָא, וְלֹא בְּלְחִישׁוֹ.

'בֵּינן הַטּוֹב', כְּחַמֵּר טָב דְּלֹא שְׁתִּיק, וְהוּא עֲתִיד לְאַרְמָא קְלָא, כִּד יְפוּק מֵהַאי עֲלָמָא, 'הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים', דְּלֹא יִסְטֵי לְיַמִּינָא

הַפְּתֵר וְהַכְּבוֹד

היא, **לְאַרְמָא רָנָה דְּאוֹרֵייתָא** - להרים את הקול ברִינת התורה, **וְלֹא בְּלְחִישׁוֹ** - ולא ללמוד בלחשׁ.

ומתחיל הנער לבאר את הכתוב 'וחכך כִּיִן הַטּוֹב', ותחילה מקדים בענין לימוד התורה בקול.

לימוד התורה צריך להיות בקול רם

אָמַר הנער, **אֲנִי שָׁמַעְנָא** - אני שמעתי פירוש הפסוק באופן זה, **דְּמֵאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוֹרֵייתָא וְדַבֵּיק בָּהּ** - כי מי שעוסק בתורה ודבק בה, **וְהָיָא מַלְּחָ דְּאוֹרֵייתָא אֲשַׁתְּמַע בְּפּוּמִיָּה** - ותיבות התורה נשמעות בפיו, **וְלֹא לְחִישׁ לָהּ בְּלְחִישׁוֹ** - ואינו לוחש תלמודו בלחש, **אֶלְא אָרִים קְלִיָּה בָּהּ** - אלא מרים את קולו בעסקו בתורה. והטעם לזה, **דְּאוֹרֵייתָא הָכִי בַּעֲנָא לְאַרְמָא קְלָא** - כי עסק התורה צריכה להיות בהרמת הקול, **דְּכַתִּיב** (משלי א כא) **'בְּרֹאשׁ הוֹמִיּוֹת תִּקְרָא'**, כלומר בראש מקום המיית בני אדם תקרא בקול^{טז}, וכוונת הכתוב

לפי מה שביאר הנער כי לימוד התורה צריך להיות בקול רם, יבוא הכתוב 'וחכך כִּיִן הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים' דובב שפתי ישנים.

'וחכך', כאשר התורה שמבטא בחכו היא **'כְּלומֵר הַטּוֹב, כְּלומֵר כְּחַמֵּר טָב דְּלֹא שְׁתִּיק** - כִּיִן טוֹב שאִינו שוֹתֵק^{טז}, אז **וְהוּא עֲתִיד לְאַרְמָא קְלָא** - להרים את קולו **כִּד יְפוּק מֵהַאי עֲלָמָא** - כאשר יסתלק מן העולם, כלומר הקול שהרים בדברי התורה יעמוד לו כאשר יסתלק מן העולם, אשר בזה יקוים בו המשך הפסוק **'הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים'**, כלומר, שנשמטו עולה למעלה בדרך ישראל, **דְּלֹא יִסְטֵי לְיַמִּינָא**

הלומד בקול רם עולה מיד למעלה בעת פטירתו

מִקְרֹוֹת וְצִיּוּנִים

^{טז}למוציאיהם' בפה. [וראה ביפה תלמוד (להג"ח פלאגי ז"ל עיוהין פ"ה), שמקשר את דברי התלמוד והזוהר].
והטעם שצריך להוציא את דברי התורה בפה כתבו בביאורי הזוהר ובוזוהר חז, כי כל התיקונים וההמשכות הנעשים על ידי דברי התורה הנהגים בעולם, נעשים רק על ידי ביטוי התיבות בפה ובקול, יעוין שם.
יז. ע"פ קרני אור ומתוק מדבש.
ח"ל ביאורי הזוהר: כמו יין הטוב שהוא חזק בכחו מאד, על כן לא יעמוד וישקוט אפילו רגע, אלא הוא מעלה רתיחות תמיד בשמייעת קול רעש, כמו יין תוסס ויין חזק וישן שעומד בכלי סתום, שביקע את הכלי ומשמיע קול חזק. [וראה בזוהר (לעיל פרשתן לט), שאמרו: חמרא לא שתיק לעלמין, ושמן בחסאי הוא תדיר].

טו. ע"פ מצודות דוד.

טז. בדמשק אלעזר ביאר, כי רינת התורה היא העסק התורה שבבליה, אך הוא הדין ביום [ראה במדרש 'שמו"ר מז ה) שאמרו: מודה היה רבי יוחנן, שאין רינה של תורה אלא בבליה, שנאמר (איכה ב ט) 'קומו רוני בבליה'].

ובגמרא (עיוהין נג) אמרו: בוררה אשכחתיה להווא תלמידי דהוה קא גריס בלחשה, בטשה ביה, אמרה ליה, לא כך כתוב (שמואל ב ג ה) 'ערוכה בכל ושמורה', אם ערוכה ברמ"ח אברים שלך משתמרת, ואם לאו אינה משתמרת. תנא, תלמיד אחד היה לרבי אלעזר שהיה שונה בלחש, לאחר שלש שנים שכח תלמודו וכו', אמר ליה שמואל לרב יהודה, שינא, פתח פומיך קרי, פתח פומיך תני, כי היכי דתתקיים ביך ותוריך חיי, שנאמר (משלי ד כב) 'כי חיים הם למצואיהם וכלל בשרו מורפא', אל תקרי 'למוציאיהם' אלא

וְלִשְׁמָאֵלָא, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח דִּימְחֵי בִידוּי. 'דּוֹכַב שְׁפְתֵי יִשְׁנִים', אֶפִּילוּ בְהַהוּא עַלְמָא שְׁפּוֹתֵיהּ מְרַחֶשֶׁן אוּרִייתָא.

הַפְתָּר וְהַכְּבוֹד

המקטרגים¹. ואותיות קדושות אלו שנתהוו מדיבורי התורה בקול מועילות לו גם בקבר, וכמו שכתוב 'דּוֹכַב שְׁפְתֵי יִשְׁנִים', וכמו שפירש רבי יהודה לעיל², כי אֶפִּילוּ בְהַהוּא עַלְמָא - בעולם ההוא, כלומר בקבר, שְׁפּוֹתֵיהּ מְרַחֶשֶׁן אוּרִייתָא - שפתותיו מרחשות בדברי תורה².

וְלִשְׁמָאֵלָא - שלא יטה ימין ושמאל לדרך עקלתון, מאחר וְלֹא יִשְׁתַּכַּח דִּימְחֵי בִידוּי - ולא ימצא מי מן המקטרגים שימחה בידו מלעלות למעלה ולעקם דרכו לדרך עקלתון. כי מתיבות דברי התורה שאמר בקול רם בחייו נעשות אותיות קדושות המשמשות לו לסולם עלות למעלה, וגם מגינות עליו מן

מקורות וציטוטים

המעולה אשר עמו. י. מקדש מלך.

ב. הרמ"ק, ז"ל: וגם יש בה כח להעסיקו בה בקבר, וזהו שאמר 'דוכב [שפתי ישנים]' וכו', והוא כמה שפירשו רבותינו ז"ל (יבמות ז). כשאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, כמו שהניע חיכו לשפתיו בה בעולם הזה, כך דובבת בעולם הבא.

יה. ע"פ הרמ"ק, ז"ל: הענין, שהבל פיו מהתורה הוא סולם לעלות הנשמה, ושמירה מכל אויב בדרך העליה מן המקטרגים, ובהיותו מוגונם בה, אין אותם האותיות מתנוות באויר כראוי והם חלושות, ואין כח בתורה להציל, והמקטרגים מעכבים הנפש, אמנם כאשר יתחנן המלות בחזקה, יתהוו מאותם המלות אותיות וקלין ודבורין דאורייתא, ואז אין כח במקטרגין לעקמו מן הדרך מפני השמירה

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

גדולי הצדיקים שליט"א מעידים: ביאור נפלא כזה טרם בא לעולם

